

Arrest

nr. 252 021 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 9 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2011 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 61 818 van 19 mei

2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beide beslissingen had ingesteld.

Op 7 november 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 2 augustus 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt andermaal aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 mei 2013 keert de verzoekster vrijwillig terug naar Oekraïne met behulp van de Internationale Organisatie voor Migratie.

Op 15 november 2019 komt de verzoekster de Schengenzone binnen via de luchthaven van Brussel-Nationaal.

Op 7 juli 2020 maakt de verzoekster het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf en zwartwerk.

Op 7 juli 2020 wordt aan de verzoekster nogmaals een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 juli 2020 verlaat de verzoekster de Schengenzone met de wagen.

Op 27 augustus 2020 komt de verzoekster met de wagen de Schengenzone terug binnen.

Op 4 december 2020 vraagt de verzoekster de verlenging van haar kort verblijf.

Op 9 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 24 december 2020 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: K., O. (...)

geboortedatum: (...).1975

geboorteplaats: Ukraine

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 () 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x)2° in volgende gevallen :

(...)

|x| de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 15/11/2019 tot 19/07/2020 en hier sinds 27/08/2020 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 27/08/2020 start de referentieperiode van 180 dagen op 01/03/2020.

-betrokkene heeft hier 141 dagen verbleven van 01/03/2020 tot 19/07/2020, zodoende had zij bij binnenkomst op 27/08/2020 geen recht meer op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij haar partner verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien er geen uitgebreid medisch type-atteest (op naam van de partner) van een specialist overgemaakt werd waaruit blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar partner.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639) (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. van heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. van heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De beslissing is voorbarig en onzorgvuldig.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. suetens en M. boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. van kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is echter niet correct! Zij vertrok wel degelijk terug naar Oekraïne, doch keerde nadien terug. De data weerhouden door de verwerende partij zijn allerm minst correct. Zij respecteerte wel degelijk de vigerende wetgeving.

Verzoekster wenst uiteraard op het Belgisch grondgebied te verblijven. Reden waarom een huwelijksaanvraag werd ingediend. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Zo geeft de gemachtigde aan dat de verzoekster vrijgesteld is van de visumplicht, doch dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. De gemachtigde licht hierbij toe dat de verzoekster in België heeft verbleven van 15 november 2019 tot 19 juli 2020, waardoor zij bij haar binnenkomst op 27 augustus 2020 geen recht meer had op verblijf. Daarnaast geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat het feit dat verzoeksters partner hier verblijft, haar niet automatisch recht geeft op verblijf en motiveert hij tevens dat een verlenging van verzoeksters verblijf niet kan worden toegestaan aangezien er geen uitgebreid medisch typeattest van een specialist voorligt waaruit blijkt dat haar aanwezigheid noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar partner. De gemachtigde benadrukt voorts dat de scheiding tussen de verzoekster en haar partner tijdelijk is, namelijk de tijd nodig om haar situatie te regulariseren om België reglementair binnen te komen. De gemachtigde concludeert dat deze tijdelijke scheiding niet strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat de verwijdering evenmin strijdig is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen enkele afweging van "elementen" bevat of dat er niet over de concrete omstandigheden van haar geval zou zijn gemotiveerd.

In de mate dat de verzoekster opwerpt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over haar huwelijksaanvraag en dat niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt om de beweerde huwelijksaanvraag te staven en dat hieromtrent ook geen enkel spoor kan worden teruggevonden in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich wel een e-mail van 4 december 2020 van een medewerker van de gemeente Mortsel, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met de aanvraag van de verzoekster voor een verlenging van haar kort verblijf. In dit bericht wordt echter op geen enkele wijze een huwelijksaanvraag of een voorgenomen huwelijk ter sprake gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet en de verzoekster toont niet aan dat er op datum van de bestreden beslissing een huwelijksvoornemen of huwelijksaanvraag voorlag. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd of hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de verzoekster hier bij haar partner verblijft, doch hij wees erop dat dit haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een verlenging van haar verblijf niet kan worden toegestaan omdat er geen uitgebreid medisch typeattest van een specialist werd overgemaakt waaruit blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekster noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar partner en dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren om reglementair België binnen te komen, zodat er geen schending voorligt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt het geheel van de geboden motieven haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en waar zij stelt dat bepaalde motieven niet correct zijn, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dit is de wettelijke bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

De verzoekster betoogt dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden. Zij meent dat haar wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het *“eerste bevel om het grondgebied te verlaten”*, wat volgens haar niet correct is, nu zij terugkeerde naar Oekraïne en daarna opnieuw naar België kwam.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. In tegendeel wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoekster in België verbleef van 15 november 2019 tot 19 juli 2020 en dat zij sinds 27 augustus 2020 opnieuw in België verblijft. Dit impliceert dus dat de verzoekster het grondgebied heeft verlaten op 19 juli 2020, om terug binnen te komen op 27 augustus 2020. Daarenboven sluit het gegeven dat de verzoekster uitvoering heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juli 2020 helemaal niet uit dat zij op datum van de bestreden beslissing haar wettig verblijf van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet heeft gerespecteerd.

De verzoekster betoogt verder dat de data die de gemachtigde opsomt allerminst correct zijn en zij stelt wel degelijk de geldende wetgeving te hebben gerespecteerd. De verzoekster laat evenwel na te concretiseren welke data in de bestreden beslissing incorrect zouden zijn. Zij brengt ook geen stukken bij waaruit dit zou kunnen blijken. Het gegeven dat de verzoekster in België heeft verbleven van 15 november 2019 tot 19 juli 2020 en dat zij op 27 augustus 2020 België opnieuw binnenkwam, vindt bovendien steun in de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt dat de verzoekster op 15 november 2019 de Schengenzone binnenkwam via Brussel-Nationale Luchthaven, waarna zij op 19 juli 2020 de Schengenzone opnieuw verlaat met de wagen om op 27 augustus 2020 de Schengenzone opnieuw binnen te komen met de wagen. Op het ogenblik dat de verzoekster op 27 augustus 2020 de Schengenzone opnieuw binnenkomt, heeft zij de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt uiteengezet. Door louter te poneren dat zij de geldende wetgeving respecteert zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de voorliggende gegevens niet correct zouden zijn beoordeeld.

De verzoekster laat tot slot nog gelden dat zij op het Belgische grondgebied wenst te verblijven en dat zij om die reden een huwelijksaanvraag heeft ingediend. De verzoekster laat echter het motief, als waarom haar geen verlenging van haar kort verblijf werd toegestaan en de uitgebreide motivering omtrent artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geheel ongemoeid. Daarnaast beperkt de verzoekster zich nogmaals tot de loutere en blote bewering dat zij een huwelijksaanvraag heeft ingediend. Op deze manier toont de verzoekster geen onredelijk, onzorgvuldige besluitvorming aan en maakt zij evenmin aannemelijk dat de opgegeven motieven terzake niet deugdelijk zouden zijn.

2.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De verzoekster toont niet aan dat de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing enig concreet element, waarover hij beschikte of kon beschikken, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster woonachtig is te België bij haar zieke partner. Er is ontegensprekelijk sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. vande lanotte en Y. haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier. Bovendien is de partner van verzoekster ernstig ziek en staat zij in voor de verzorging.

Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en verblijf in België van verzoekster is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde het gezinsleven tussen de verzoekster en haar partner betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de

toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. De verzoekster werd immers nooit gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoekster als volgt gemotiveerd:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij haar partner verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien er geen uitgebreid medisch type-atteest (op naam van de partner) van een specialist overgemaakt werd waaruit blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar partner.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing haar dwingt om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten. Zij betoogt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst nu het centrum van haar belangen zich in België bevindt en haar partner ernstig ziek is en zij instaat voor zijn verzorging.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde evenwel dat de verlenging van het verblijf van de verzoekster niet kan worden toegestaan omdat er geen uitgebreid medisch typeattest van een specialist werd overgemaakt waaruit blijkt dat haar aanwezigheid noodzakelijk is omwille van de medische toestand van haar partner.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een attest van 30 november 2020 van dokter V.d.E. heeft voorgelegd waarin wordt uiteengezet dat haar partner “*ernstig ziek is en voortdurende hulp en zorg nodig heeft*”, dat de verzoekster deze zorg op haar neemt en dit betekent dat zij voor onbepaalde tijd op het grondgebied moet kunnen verblijven. Een verdere concrete toelichting omtrent de pathologie van haar partner wordt niet vermeld en de verzoekster deelt dit thans ook niet mee. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen verlenging van haar verblijf niet heeft toegestaan “*aangezien er geen uitgebreid medisch type-atteest (op naam van de partner) van een specialist overgemaakt werd waaruit blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar partner*”.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de thans opgelegde terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd zodat de verzoekster zich in regel kan stellen met de verblijfsregels. De gemachtigde stelt dat het feit dat de verzoekster bij haar partner verblijft haar nog niet automatisch een recht op verblijf oplevert en stelt zich tevens op het standpunt dat een tijdelijke terugkeer en een tijdelijke scheiding tussen de verzoekster en haar partner om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds werd gesteld, kan uit lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat het bestreden bevel niet inhoudt dat de verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekster op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren en de gemachtigde stelt zich op

het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster betwist in haar middel op zich niet dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat zij de kans heeft om later op legale wijze terug te keren naar België. De verzoekster betwist evenmin dat zij een vreemdeling is die is vrijgesteld van de visumplicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekster over een paspoort beschikt dat geldig is tot 16 juli 2029 en dat er geen inreisverbod werd opgelegd. De verzoekster kan dan ook, zoals voorzien in de Schengenuitvoeringsovereenkomst, na 180 dagen opnieuw het Belgische grondgebied op regelmatige wijze binnenkomen waar zij dan 90 dagen legaal kan verblijven. De verzoekster kan ook enkele dagen of weken vroeger terugkomen, maar dan zal zij ook datzelfde aantal dagen of weken minder van een regelmatig verblijf in België kunnen genieten. In elk geval moet de verzoekster ervoor zorgen dat zij, zoals wordt gesteld in de bestreden akte, op een periode van 180 dagen slechts maximum 90 dagen op het Schengengrondgebied verblijft. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat.

De verzoekster toont voorts niet aan dat zij vanuit haar herkomstland of vanuit een ander land (bv. het Verenigd Koninkrijk) niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat zij en haar partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de Belgische partner haar, in afwachting van de mogelijkheid die de verzoekster heeft om na enkele maanden opnieuw legaal naar België te komen, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. De verzoekster verduidelijkt immers de pathologie van haar partner niet en nog minder toont zij aan dat haar partner wegens deze of gene ziekte niet zou kunnen reizen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoekster en haar partner geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoekster geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeksters partner voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoekster werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden en zij kon er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Zij brengt bovendien geen concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat zij zich in een dermate uitzonderlijke situatie bevindt derwijze dat zij voor de uitoefening van enig privéleven gebonden zou zijn aan België.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een

schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE